

# POGAZAJ BÓH

## ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

9. číslo

Budyšin, septembr 1955

Lětnik 5

### Zamóžeš ty to: Być we všech starosćach bjez starosće? 1. Pětr. 5, 7

Njewzach tuto slovo z 1. Pětroweho lista samowólnje. Ně, wono je nam všem date za heslo 3. tydzenja tutoho měsaca. A za čo to? Jo rozpominać, a hdyž při tym do čista njepríndžeš, Bibliju wzać a tam pytać, što tam dookolowokolo steji, zo by wšo dowučerpal a sebi tak pčknje dosć naméřil za cyly tydžeň, ach, za čas žiwjenja. Přetož sy-li swěru pytał, čerpal a so modlił, zamóžeš być we všech starosćach bjez starosće. Tež ty to budžeš, chiba zo je tebi wěru a dowěru do Boha nakisala tamna čłowska mudrosć. w kotrež chcedza wědžeć a wučić: Njeje stworićela a tuž njeje tež Boha! Ale njemyslu sebi, zo na tutón lěp zlěžeš. To by tola rěkało, Bože zjewjenje w Bibliji a w Chrystusu Jezusu zamučić z něčim, štož njeje žane wědženje, ale něšto, štož čłowjekojenož wěrja ale njewědža. Čłowski rozum njedosaha, dowuslědžić a dopokazać, zo Boh njeje.

Z tym smy wosrjedz wulkeje starosće, kotraž nas — a tebje tola tež! — nadběhuje, hdyž myslimy na džěci a mlodžinu. A su stari wuzamknjeni? A čehodla je tuta starosć tak wulka? Dokelž je liwkosć we wosadach tak wulka a w jich wjele swojbach tež! A hlej! Tu dyrbiš tutu wulku starosć čisnyć na Boha! To rěka: nutrne chutne dobroprošenje swěru činić a to hamjen k tomu dyrbi twoje žiwjenje być. Dyrbiš ze slowom a ze skutkom domach a wonkach swědčić wo žiwej křesćijanskej wěrje, předewšěm tež z tym, zo swjećiš swěru sobu nježdělski a swjaty džeň Božu službu w Božim domje a zo sy swěrný hosć při Božim blidže. Tole je všech starosćow najwjetša starosć. Přetož podležali naše wosady a tak naš lud, potom je hórje hać zlě! Čitaj tola, što štučku dale steji: „Budžeš strožbni a stražujće! Přetož waš

přećiwnik, čert, chodži wokolo jako rujacy law a pyta, koho by požrěł.“ Tohodla pak je runje twoja wěc, křesćijano, křesćijanka. — a tak tež každeho, kiž chce křesćijan być — zo činiš, zo do skutka stajiš z wutrobu, ze slowom, ze skutkom a z modlitwu to wolace budžace: „Wšitku wašu starosć čisnje na Boha!“ Přetož wono je a wostanje při tym: „Bóh so za nas stara“, Bóh, kiž je a wostanje hać do wěčnosće a tych swojich njepušći.

Tole bě ta starosć, kotruž wšitcy jenak mamy — my křesćijano. Smy-li tu swěrní namakani, smy tež čí, kotřiž swojedla a swojeje wěry dla, kotraž je runje tak wohrožena, zhibuja každy džeň swojej koleni před Bohom, njemyslo, zo so jim njemohło ničo stać. Ně, štučku prjedy steji: „Ponižujće so pod Božu móčnu ruku, zo by wón was powysil w swojim času!“ — A tež tu rěka: Swjeć Bože služby swěru sobu zjawnje a sprawnje, zo by byl w tajkim zjednoćenstwje wěrjacych sam skrućeny we wěrje a druhim pomhał, zo tež skrućeni su, a zo by zaso druhich wabil, zo tež přińdu do Božeje služby a zo by byla tak syła wuznawacych a so modlacych wjetša a sylniša. Ale runje tole je něšto, štož jich wjele křesćijanow na starosći nima. mjenujcy, zo maš tež druhich dla kemši chodzić a wuznawać a jich wabić do kruteje wěry. Hdyž hdy, je tole runje sobu najnužniše!

Hdyž smy tute starosće wšě spoznali a zapřimnyli, zo su nam chutny nadawk, njebudže nam čezko, zo činimy wšitcy z tymi starosćemi, kotrež každy sam za so ma, po našim slowje? „Wšitku wašu starosć čisnje na Boha! — Wón so za was stara!“ Stajichmy wuwolańske znamješko k tomu!!! Kelko křesćijanow staji pak prašerske znamješko? a to nic jenož jene! To čini pak jenož křesćijan.

kotryž je w swojej modlitwje zabył 3. próstwu: „Twoja wola so staň, kaž na njebu tak tež na zemi“, ju dokončejo: „tak tež na mni a přez mje!“ A křesćijan, kiž drje je so modlił: „wodaj nam naše winy, jako my wodawamy našim winikam“, ale pak to njeje činił, njeje wodał swojim winikam, so nježdziwaj, zo wuslyšenje prostwy njeđostanje. Boh dyrbi tak dobroćiwý być a wodać, wón pak nic! Kajke to křesćijanstwo!

Nježdziwajo tajkich plaći njepowalnje „Wšitku wašu starosć čisnje na Boha, přetož won so za was stara!“ My mamy tola Bibliju před sobu. Čitaj w njej te městna, na kotrež tebje štućcy přistajene pokazki pokazuja! Ty stejiš před Chrystusom, kiž tebje pokazuje na ptački a ptaki. Chceš ty jeho, Chrystusa, lħara sćinić? Njedyrbiš wjele bole sebje, swoju wěru, swoju dowěru, swoje modlenje, swoje cyle zadžerženje pruwować? Haj reformator Luther činješe po Chrystusowym pokiwje. Wón zaby wšě swoje starosće — a wón měješe drje jich dosć! — Hdyž ptačka spěwać slyše. Rozpominaj tež ty, štož steji pola Matth. 6.26.

Slawny wunamakar a twarc železnicow, dr. W. Schmidt, kiž bě hustodosć pjenzej dla we wuskosćach, přeco zaso pak pomoc namaka a dósta, bě sebi za zasadu wudobył: „Mam jenož tu jedničku starosć, so njestarać!“ Kak hdy by tež ty sebi tutu zasadu wudobył, a to z mocami, z kotrymiž sebi ju dr. Schmidt wudoby, z mocami křesćijanskeje wěry, z Božim slowom a z modlenjom! A z tutej zasadu do žiwjenja sebje dla a druhich dla! Tak budžeš žohnowany a budžeš ze žohnowanjom druhim! Štó to nochcył? Tuž čí njeđaj to prašenje pokoja: Zamóžeš ty to: Być we všech starosćach bjez starosće? Doniž njejsy mištr w tutym! K. W.

## Běchmy po puću

Hdyž so někak hodži, wujědźemy sebi každe lěto raz z omnibusom do kraja won. Dajće sebi powědać, što lětsa widžachmy a nazhonicmy.

10. njeźzela po swjatej Trojicy, 14. žnjeńca. wotjědźechmy rano ale cyle z dypkom we 8 hodž. při rjanym wjedrje přez rjany Budyšin po Wosporskej droze najprjedy do Kotec.

### Kotecy

Kotecy mějachy za nas přede-wšěm dwoji zajim.

W Kotecach so runje tak kaž pola nas w Njeswaćidle w poslednej wójnje Boži dom dospolnje wupali a nětko je tež zaso natwarjeny. Architekt Kotečanskeho Božeho domu, Fritz Steudtner z Drježdźan, je nam znaty, přetož je tež nam za natwar našeje cyrkwy swój namjet podał. My pak sebi potom za architektu profesora Oswina Hempela z Drježdźan wuzwolichmy. Tuž běchmy wěpni, kak je Steudtner swój nadawk w Kotecach dopjelnił. Kotečanska cyrkwička běše do wojny jena z najluboznišich małych Božich domow našeje serbskeje Lužicy, ale tež nowa cyrkej steji hodna porno prjedawšej. Hižom zwonkowny napohlad je rjany — tajki kaž něhdy, jenož zo třěcha njeje ze šindželemi kryta. Mi pak so nětčiši čerwjeny cyhel skoro hišće lěpje lubi, hač z mocu sebi wuzowane prazastarske šindzele. Znutřka je cyrkwička rjana pisaná wuhotowana. Wjerch je deskowany a k jeho jasnym, miłym barbam rady horje zhladuješ. Ławki maju nadobnu formu a derje so na nich sedži. Wosebje rjenje pak z wobrazami a napisami je lubja wudebjena. Tež serbske napismo tam namakaš. Napismo je bjez každého ortografiskeho zmylka. — Předolho njemóžachmy so w Kotecach komdžić, dokelž chychmy tola do Wosporka kemši. Ducej k omnibusej přińdźechmy nimo fary. Ta wšak bohužel wokřewjaca nje-wupada.

### Wospork

Dojědźechmy tam zahe došć kemši. Běše 10. njeźzela po swjatej Trojicy. Zo by nam tola był příklad židowskeho luda sylne napominanje: Bože słowo njezacpi-

wać. Kajki budže přichod našeho serbskeho luda? Kak budu so stawizny swěta dale wuwivać? Hač so Bóh Knjez w njebiesach hižom rudži čłowjestwa dla, kotrež by chcył před smjerću wuchować, ale čłowjekojo ze wšej prócu swoje skaženje pytaju? Do wobjeda dońdźechmy nimo mlyna hišće kusk po récy horje přez rjanu dolinu.

Po tunim a z nutrnym džakom wužitym wobjedže zesydachmy so zaso do swójeho nic runje jara rjaneho awta, zo bychmy jěli do wosady Jana Kilijana a Matej Urbana, do Wukrančic.

### Wukrančicy

Tu je potajkim tež Jan Kilijan skutkował. na kotrehož hižom w Kotecach spominachmy. Tuž přečítach z Cijonskich hłosow jeho hnujacu pěseň.

Mročele ćahnú,  
Twjerdžiznu žanu  
Ducej sej po puću njetwarja.  
Takle so druhdy  
Cuzomnik tudy  
W wichorach storkany dale ma.  
Njesteji wjace,  
Wobstajne šacy  
Z wutrobu swěrniošo požada.  
Chwila je kuša,  
Njekomdž so, duša,  
Chwataj ty k přichodej Božeho dnja.

A tež jeho pobožne z narodnej lubosću so horjace napominanje:

Serbja zachowajće swěru  
swójich wotcow řeč a wěru.

Dokelž mějachmy tež tajkich mjez nami, kotřiž serbski njerozumja, wobej pěsni tež hnydom přeložich. Njech tež Němcy zhonja, kajkich nadobnych mužů je Bóh Knjez tež nam Serbam dał.

A tu je tež Matej Urban předował, naš serbski Homer.

Tehodla njech su nam Wukrančicy stajnje lube!

Jich Boži dom je hnujacy — ze swójeje wulkej chudobu.

Młody wosadny farar nam swěru rozestaja, zo su Wukrančicy w uniowanej wokolinje starolutherska wosada. Šće to wšitcy rozumili, moji lubi wosadni, kotřiž běšće sobu? Stawizny našeje cyrkwy wšak njejsu stajnje lochko rozumić!

Chudži wosadni sej z wulkej woporniwosću swój Boži dom natwarichu.

Zadyn bohaty patron jim při tym njepomhaše. Tohodla je tež jich cyrkwička hnujaca w swójeje chudobje.

### Dolha Boršć

Dyrbju za Was čitarjow přistajić, zo tale wjes na němski „Förstgen“ rěka a je při droze wot Budyšina do Niskeje.

Tež něhdy tak jara rjany Boži dom w Dolhej Boršći so w poslednej wójnje do čista zniči. Jako tam před lětami běch, započachu wěžu twarić. Haj, zawěrnje, tam započachu z wěžu, ale nětk pak je tež cyrkej dotwarjena. A kak rjenje! Tale cyrkej je našeje Njeswaćidskej někak podobna, ze swójim syrym drjewom. Rjemjeslnicy, česlojo, blidarjo, kowarjo dachu ze swójim sprócniwym ručnym džělom twarjenju jeho wuznam. Hišće mamy tu a tam rjemjeslnikow, kotřiž so wustěja na swóje džělo. Wažmy sej jich, doniž jich hišće mamy!

Na pohrjebnišću stupichmy k rowej Krušwicy a přečítachmy sej tam jeho pěseň: Rad domoj bych šol. Přeložk wosebje našich Němcow, kotřiž běchu hakle po wójnje do našeje wosady přičahnili, hluboko hnuješe.

### Chrjebja

W Chrjebi skutkuje farar Garbe, kotryž do wojny we Wochozach porjadnje serbski předowaše. Tohodla jeho tehdom do Hornjeje Slezyskeje přesadźichu, zo by jemu to zašlo.

W Chrjebi bě něhdy z fararjom nan Budyšinskeho fararja Šeracha, kotryž je sebi wulke mjeno činił jako pčolar a jako serbski kěrlušer. Rjana železna tafla dopomina na něhdušeho Chrjebjanskeho fararja Šeracha. Tuta tafla je tež zajimawa, dokelž je so něhdy tuto železo w Chrjebi a we wokolinje dobywało.

Chrjebjanski Boži dom je hižom wot wonka swojorazny, ale hišće wjele bóle znutřka. Chětro čmowy je ze swójimaj dwěmaj ljubomaj. Ale w tajkim načmičkójtym domje čuješ so někak derje wuchowany. Štož je raz we nim pobyl, drje jón tak lohce njezabudže. Wosadna fararka nam rozkladowaše rjanosće Božeho domu, jeho klětku, rjane pisané lubje. Tež tu nadeńdźechmy

serbske napismo. W Chrjebi je wšak tež něhdy skutkował njezapomnity založer našeho wosadnika „Pomhaj Bóh“, dr. dr. Selle. Tež jedyn z tych mužů, za kotrychž dyrbymy my Serbja Bohu džakowni być.

„A tamle w prjedawšej loži smy kachle stajili, zo móže naš cyrkwinski chor tež w zymje tam zwučować“, nam fararka dale rozpowědaše.

„Ach — tak — pola Was cyrkwinski chor w cyrkwi zwučuje?“

„Hdže dha hewak?“

„To maće pak tež prawje! Hdže móhl cyrkwinski chor hewak tež zwučować?“

### Klětno

Po šalcy kofeja, kotruž w Nowej Wsy pola Mikowa wupichmy, jědzechmy potom dale do Klětného a wobhladachmy sej tam ewangelsku cyrkej krajneje cyrkweje. Je tam čisće při samej holi tež hišće starolutherska cyrkwička, hdžež Wukračanski farar přěduje. W swojej ponižnej chudobje je swojej sotře we Wukračnicach podobna.

My pak stupichmy do znowa natwarjeného Božeho domu w srjedź wsy. Klětno ma z Dolhej Boršču, Kotecami, Njeswaćidlom, Rychwaldom, Wojerecami a Wjerbnom w Delnej Łužicy samsny dońt, zo so cyrkej we wójnje do čista wotpali. Ale Klětnjanska cyrkej jako přěnja zaso steješe z rjanej wěžu, z 3 zwonami w njej, z nowymi pišćelemi, kotrež maju 3 manuale, z rjanym jandželom, kotryž dupu nošo so

z wjercha na křćenjach dele pušća. Trěcha je hižom druhi raz z cyhelemi derje zakryta, dokelž běchu přěnje powójsnje cyhele hižom dodžeržane.

A to wšitko z darow wosadnych!

Woltar z wobrazami Lukasa Kranacha — abo tola jeho šule — bě wosadny farar za čas wójny sobu na čekanje wzał a je jón tak swojej wosadže wuchował. Bě to chwalobny skutk. Tehdom wšak měješe každy sam ze sobu dosć činić.

### Delni Wujezd

Delno-Wujezdžanska cyrkej je parla mjez našimi Božimi domami! Njeznaju stawizny Delnjeho Wujezda. Ale tuton Boži dom drje njeje natwarjeny ze srědkow wosadnych, ale patron je najske-rje za swoje pjenjezy a po svojich myslach jón natwaril. Bohaće je wuhotowany. Ma tajki prawy wjesoly, swjedženski raz. Snano změjemy svoj Serbski cyrkwinski dzeń 1956 w Delnim Wujezdze. Potom změja Serbja tež z dalšich wosadow skladnosć, tuton rjany Boži dom wohladać.

Jako so tam zeńdzechmy, so započa směrkać. W duchu sej wospjetowachmy cyły rjany dzeń hišće raz. Kak wjele rjaneho su nam tola wumělcy w našich Božich domach za čas lětstotkow nawobradželi. Bohatstwo Božeho Ewangelija so nam widzomnje tam jewi. Kultura zašłosće a přitomnosće je swoje nadobne plody za česć Božu přinošowała, byrnjež nohcemy z tym wšitko a wšo schwalić, štož w našich cyrkwjach namakaš. W.

## Sotry murjuja

Zo naše ewangelske sotry wšo móžneho a njemóžneho dokonjeja, zo su „holcy za wšitko“, to každy wě. Chorych hladać, džěći pěstonić, za mlódzinu so starać, starym lubosć wopokazać, w domje, w zahrodze a na polu chwatajcy džělać, so z wědomosću a z wumělstwom zaběrać a hišće to a tamne, to je jich nadawk a powołanje Bohu k česći! Ale sotry w swojej nam wšitkim znatej drasće na a při twarje z mulerskej lžicu, dzeń wote dnja, tydzeń wot tydzenja, měsac wot měsaca, to je njewšědny napohlad. A tola mějachu tuton na-

pohlad 1950/51 we wulkim měsće wječorneho džěla našeho wótčného kraja, mjenujcy w Darmstadt, hdžež sej nowozaložene ewangelske Marijne sotry same wólj maćerny dom a swoju kapalu natwarichu.

Młode holcy běchu tute Marijne sotry, kiž běchu so w dowójskim a we wójskim času swěru měle k svojim cyrkwiskim bibliskim kruham (Mädchenbibelkreise). Kaž někotre němske město — w našej bliskosci Drježdžany — bu Darmstadt w jednej nocy zničene, a to 12. septembra 1944. Kaž drje wšitecy druzy so tež

tamne holcy z tutech bibliskich kruhow jara nastrožichu; ale pola nich běše swjate nastroženje přěd swjatym Bohom, kotrež dowjedže k woprawdžitej pokuće a k nowemu žiwjenju w Chrystusu. Čěžke nazhonjenja na koncu wójny tute holcy dzeń a bóle zwjazachu mjez sobu a ze svojim Knjezom, tak zo wobzamknychu, je-li móžno, přeco hromadže wostać. Tak nasta 1947 tam „oekumeniske Marijne sotrowstwo“, předewzaće wosebiteho raza, ewangelski rjad, a tola njeje žadyn kloštr z mniškami na katolske wašnje! Wone njeznaja žadyn mniši slub, njejsu zdalene swětej. Jich drasta je podobna tej druhich ewangelskich sotrow (diakonissow a druhich), jich wěra, Boža služba je ewangelska; štož jich wuznamjenja, je jich zhromadne žiwjenje, jich zhromadna pokladnja, jich jednore a skromne wašnje, jich lubosć a wjesolosc w Chrystusu. Jich nadawk je modlitwa, proštw, dobroprošenje, džakowanje na wšelake wašnje a dale připowědanje ewangelija wo Jezusu Chrystusu — tež na wšelake wašnje z bibliskim džělom, z křescanskej hru, z pismowstwom, z wumělstwom, z hudžbu. Tak su mnohim wulke požohnowanje přinjesle! Wone du do korčmow, do tych rožkow wulkeho města, w kotrychž hubjenstwo, nuza, njepociwosc knježi, hdžež džěći wotrostu bjez Božeho slowa, bjez modlitwy, bjez křescanskeho napominanja. Tam jězdza ze svojim awtobusom, kotremuž rěkaju „Posoł Jezusowy“. Wón je jězdna cyrkwiska rumnosć za nabožnu wučbu, za mlódu wosadu, za maćernu službu. Druhdy běchu — wosebje při započatku — sotry tam wohrožene. Njemdri, hrozni pacholjo chcychu so do nich dać, wozydlo wobškodzić, — ale přeco je Boži jandžel jich wobwarnował a škitał.

A stajnje je Bóh Knjez so k tutemu předewzaću, kotrež běchu započeli w Jeho swjatym mjenje, Jemu k česći a ke chwalbje, krasnje wuznał. Najprjedy bydlachu hromadže w malej cheži, w starškim domje jich přědstejerki, jich „maćerje“ (to rěka: wone maja dvě maćeri!). Tam njebě dosć městna za nje — je nětko wokoło 60 sotrow! — a njebě dosć možnoty za jich nadawki a přislužnosće.

Tak jim ničo dale wyše njewosta, chība zo bychu twarili! Ale kak dyrbješe so to stać? Wone njemějachu žanych pjenjez, žanych kreditow, žanych dobrych stykow, žanych nazhonjenjow, žanych mocow, žaneho materiala! A z tutym wuměnjenjom chcychu twarić? Njemožna wěc! Ale runje na tamnym dnju, jako dwělowaču, dostachu jako bibliske hesło: „Moja pomoc steji w mjenje Knjeza, kiž je njebjo a zemju sćinił!“ A jedne množachu a moža tute sotry: so dowěrić. so Bohu wyše wšeho dowěrić!

A štož nětko sćehowaše, běše jedyn dźiw za druhim! Lěžownosć darištaj staršej jedneje sotry — 7 000 qm wulku; pjenjezy so jim jako dar přepokazachu. Na příklad dostachu jedneho dnja 500.— hr.; na wotrězku přepokazanki steješe: „Hl. hešlo 20. junija!“ A kajke běše (Ochranowske, Herrnhutske) hesło tamneho dnja? „Štó je nětk hotowy, swoju ruku džensa Knjezeje napjelnić?“ Za twarjenje pak trjebachu kamjenje, a drje džesać tysac! Wone pak wědža: „Za Boha njejsu naše

nuzy wobćežnosće!“ Dostachu dowolnosć, dvě wulkej ruinje prjedawšich kasernow potorhać. Nětk mějachu najwažniši material! Přecelny architekt běše jim twarski plan darmo zhotowil. A nětk množachu sotry same natwarić; nawuknychu a sćinichu a doćinichu wšo pod nawjedowanjom mulerskeho polěra. Běše dźiw před jich woćomaj, jako běše 1952 wšo dotwarjene, jako rjany maćerny dom a kapala steješe, a to bjez dołha. bjez teho, zo mějachu wěste dochody, zo běchu kredity a zjawne srědky dostale! Lětsa so dalši twar dokonja, dom za čiščernju a druhe džělarnje deleka: horjeka su rumnosće za hosći.

Sotry so 'tjehwaluja, zo su to wšitko doćinile a dokonjale ze swojej mocu, ale dawaju Bohu česć a chwalbu. To je spóznać, hdyž je wopytaš. Přetož před wrotami steji wulka chorhoj z křižom a napismom: „Natwarjeny sam z pomocu Knjeza, kiž je njebjo a zemju sćinił, we wěrje do Jezom Chrysta!“ La.



Pišćełe Slepjanskeho Božeho domu

Hrono na měsac septembr 1955:

Knjez budže za was wojować, a wy budžeće mjelčeć.

2. Mójz, 14, 14.

## Złe duchy, kotrež D. Luthera čwělowachu na Wartburg, na jeho Patmosu

Lěta 1546, jako bě D. Luther w Eislebenje, powjedaše sćehowacu stawiznu wo tym, kak jeho čert na Wartburg čwělowaše. Won praješe: „Hdyž běch 1521 z Wormsa wotjěl a buch pola Eisenacha zajaty, přińdžech na hrod Wartburg, na swój Patmos. Tam běch we wulkej samotnosći, dokelž ništo njesmédžeše do mojeje stwy hač nadobnaj holcay, kotraž za džen dwojce jěsć a pić přińjeseštaj. Wonaj běštaj mi měšk lěsnych worješkow kupiłoj. Tute worješki zamknych do kašćika. Hdyž chcych w nocy spać, wuslěkach so wo jstwje, hasnych swěcu a džěch do komory. Tam lehnych so do loža. Nadobo da so něchtó do mojich worješkow, započina je wo rjadu mjetać, ropce při ložu; ale ja ležu cyle měrnje. Hdyž zadrěmach, započaja při schodach mocny ropot. Myslach při sobi, zo pada na polsta sudow po schodže dele. Ale wědžach, zo je schod ze železom a z rječazami derje zwjazany, zo žana žiwa duša njemůže horje. Najebać toho padachu sudy na schód. Stanych, džěch na schód pohladać, što by tam było. — Schód běše zawrjeny. Tuž prajach: „Sy-li to ty, tak budž to!“ Dowěrjach so Knjezeje Chrystusej, wot kotrehož rěka we 8. psalmje, 7. štučka: „Wšitko sy pod jeho nozy dal“ a lenych so zaso do loža.

W tutym času přińdže žona Hansa z Berlepš do Eisenacha. Wona bě pytnyla, zo bych ja na hrodže a by mje rad widžala. Tuto bě njemožne. Tak přesydllichu mje do drugeje stwy a knjenja z Berlepš zasydli so do mojeje komory. Tutu noc bě we jstwje tajki ropot, zo bě wona mēnjenja, tysacy djabolow dyrbja wo jstwě być. Najlěpša skladnosć jeho wuhnać je, hdyž zawolaš Chrystusa a čerta zacpiwaš. To won njemůže znjesć! Dyrbiš prajić: Sy ty knjez nad Chrystusom, tak to budž! Tuto ja tež we Eisenachu prajach.“

Přeř. stud. theol. Albert